

Llorenç Melgosa

La Sala Montsuar de l'Institut d'Estudis Ilerdencs acull l'exposició *Detritus*, del fotògraf Llorenç Melgosa. Es tracta d'una mostra excepcional, que dona proves del domini tècnic de l'autor, però que ens recorda allò que depassa la pura tècnica per sondejar la creació artística. Mai com en aquest cas enteníem aquest equilibri entre el domini d'uns procediments i un resultat que va més enllà en els treballs de Llorenç Melgosa.

Mai una exposició seva havia resultat tan brillant. Per començar, el muntatge, simple, aporta aquesta memòria de la Petite Galerie, a la seva manera, però amb el mateix sistema de substituir l'emmarcat per unes guies que suporten els dos vidres que subjecten les imat-

ges i les protegeixen. Aquesta manera de presentació afavoreix la idea conceptual que pretén l'autor d'indicar-nos que aquests *Detritus* no només són memòria, sinó que poden recuperar-se o haurien de recuperar-se. Després hi ha el format, suficientment gran per impactar i moderadament sensibles que l'espectador entengui el que són i signifiquen.

Finalment hi ha l'ús del color. La majoria dels fotògrafs que han tractat aquest tema, humanitzant paisatges abandonats, ho han fet en blanc i negre. Humberto Rivas va ser un mestre d'aquestes instantànies que semblen retrats d'homes que habitaven aquests paratges. El blanc i negre resulta més conceptual, més literari, més oní-

ric. Llorenç Melgosa, per contra, fa servir el color en aquests formats grans que reproduïxen, encara que no sigui a escala, la dimensionalitat dels racons i de les perspectives. El seu cromatisme és especial, lluminós, na-

colònia la Mata de Pinyana. Són paratges coneguts per l'artista, visitats i revisitats. Evoquen èpoques passades, d'un temps diferent del present, d'un temps vinculat exclusivament a l'acció de l'home. En la seva simplicitat

El fotògraf lleidatà Llorenç Melgosa firma les imatges de l'exposició 'Detritus', que es pot visitar a l'IEI fins al dia 18 de gener

turalista sovint, però té una signatura molt particular, ja sigui en la captació de la imatge com en el seu positivat.

La majoria dels indrets estan identificats i per aquest motiu són reivindicatius. Aramunt, Tendrui, Arreu, Claramunt o la

són paisatges d'autenticitat.

Melgosa ja havia fotografiat fa molt temps el Mas Gorreta de Leandre Cristòfol, i allà hi va aprendre perfectament la transcendència dels indrets originals, la seva dimensionalitat, on un filferro o un matalàs de palla ens

duien a un concepte de la vida més utòpic que tecnològic. Amb aquesta sèrie, el fotògraf lleidatà Llorenç Melgosa fa un pas de gegant. S'hi veu reflectit, compromès i en harmonia entre forma i contingut.

Són molts els fotògrafs que cerquen l'Arcàdia de la Naturalesa, però en aquest treball de Llorenç Melgosa no és només la Naturalesa, sinó l'home mateix, els homes i les dones que hi ha darrere d'aquests interiors decrepits, d'aquesta runa vivent de moments de felicitat i condicions de vida.

Veient-los, ens hi sentim propers i trobem una dimensió creativa qualitativa, mereixedora d'anar més lluny i incorporar aquesta sèrie a la creativitat del domini exclusiu de les arts.